

Alma Johansen,

Langhaug

vokste op under vanlige fattige kår her i grenda og hun var såvidt begyndt på livet, som syntes å smile til henne, som det gjør til enhver livsglad ungdom.

Døden hadde før tynnet ut i søskenflokket hennes — og så med et — kom turen også til henne. Det var denne snikende «hvite pest» som truet.

Fra først av trodde vi det var kun en nesten ufarlig lek sykdommen holdt med henne — men desverre det blev dødens alvor.

Fra et kortvarig opphold på Vensmoen kom hun hjem uhelbredelig og de siste måneder var det Midtfylkets Pleiehjem. Hennes mors sykdom og død gjorde og sitt til å knekke hende helt — og så kom døden som en befrier fra sykdom og lidelser. Men døden er, og var — det håper og tror vi — også for henne en inngang til livet.

Nu hviler hun blandt sine i sambygdingen på Finnfjordbotn kirkegård. Vi savner henne — det er et tomrum i kameratflokket — men vi håper å møtes igjen og ønsker at Gud vil signe minnet hennes.

To venner